

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 lipca 2019 r. (...) SA w Ł. wniosła o zasądzenie od D. S. kwoty 143.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. (pozew –k.4-5)

Dnia 31 lipca 2019 r. sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty –k.23)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany w całości zakwestionował roszczenie dochodzone przez powoda. (sprzeciw –k.31-33)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości żądanie pozwu. (pismo –k.41-44)

Postanowieniem z dnia 30 października 2020 r. sąd zobowiązał powoda do złożenia dokumentów, z których będzie wynikało jakie kwoty i w jakich datach zostały wypłacone na rzecz poszkodowanych- w terminie 14 dni pod rygorem niekorzystnych skutków procesowych. (postanowienie –k.151, pismo-k.152, epo-k.155)

Pełnomocnik powoda nie wykonał powyższego zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 lutego 1999 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu skazał D. S. na karę 3 lat pozbawienia wolności za to, że w dniu 4 czerwca 1998 r. w Z. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) w stanie po spożyciu alkoholu (2,6 promila alkoholu we krwi) nie zachował szczególnej ostrożności przy przejeżdżaniu przez oznakowane przejście dla pieszych, w następstwie czego nieumyślnie potracił przechodzącego przez przejście pieszego R. W., który doznał wielonarządowych obrażeń ciała, w następstwie których zmarł, tj. za czyn z art. 177 par. 2 KK i art. 178 KK w związku z art. 11 par. 3 KK. (wyrok –k.8-9)

Samochód V. (...) o nr rej. (...) był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w Zakładzie (...) SA (obecna firma (...) SA) w okresie od 26.06.1997 r. do 25.06.1998 r., nr polisy (...). (potwierdzenie –k.10, zeznania świadka T. S. –k.146, czas nagrania 00:07:17-00:12:36, zeznania pozwanego D. S. –k.147, czas nagrania 00:19:57)

Pozwane towarzystwo ubezpieczeń powstało 14 maja 1990 r. jako Zakład (...) SA. Na mocy uchwały z dnia 19 czerwca 2002 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. B. w Ł. Rep. A nr 2734/2002 Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy (...) SA dokonało uchwalenia nowego statutu Spółki i zmiany firmy Spółki na (...) SA. Zmiana ta została uwzględniona w KRS postanowieniem z dnia 5.03.2003 r. (postanowienie –k.45, odpis z KRS –k.45 odwrót-48, akt notarialny –k.49-53)

W dniu 1 marca 2018 r. pełnomocnik żony, córki i wnuczki R. W. dokonał zgłoszenia szkody powodowi. (wydruk akt postępowania szkodowego –k.54-99)

W dniu 10.04.2018 r. powód wydał decyzję, którą uznał do wypłaty na podstawie art. 448 KC w związku z art. 24 KC na rzecz żony zmarłego W. W. i córki zmarłego M. G. po 20.000 zł i na rzecz wnuczki zmarłego A. B. 3.000 zł. (wydruk decyzji –k.12)

W dniu 25.06.2018 r. powód wydał decyzję, którą w związku z zakończeniem postępowania w drodze ugody w zakresie roszczeń zgłoszonych na podstawie art. 448 KC w związku z art. 24 KC uznał do dopłaty na rzecz żony zmarłego W. W. i córki zmarłego M. G. po 40.000 zł i na rzecz wnuczki zmarłego A. B. 2.000 zł. (wydruk decyzji –k.11)

W dniu 14 marca 2019 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 143.000 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. (wezwanie –k.15-17)

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód – ubezpieczyciel dochodzi na zasadzie regresu od pozwanego -sprawcy wypadku zwrotu świadczeń wypłaconych na rzecz poszkodowanych –rodziny zmarłego w wypadku z dnia 4 czerwca 1998 r. R. W.. Roszczenie strony powodowej oparte jest na art. 43 pkt. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z jego treścią, zakładowi ubezpieczeń i Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt. 1 w/w ustawy przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przesłanką konieczną do powstania prawa regresu w stosunku do kierującego pojazdem jest **wypłacenie** przez zakład ubezpieczeń świadczeń na rzecz poszkodowanego. Z momentem wypłaty świadczeń powstaje z mocy prawa prawo zwrotnego dochodzenia roszczenia, które z tą samą chwilą staje się wymagalne.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że pozwany, kierujący pojazdem V. (...) o nr rej. (...) w chwili zdarzenia z dnia 4 czerwca 1998 r., w wyniku którego śmierć poniósł R. W. był w stanie po użyciu alkoholu, a jego czyn stanowił przestępstwo, za które został prawomocnie skazany wyrokiem karnym.

Zarzut braku legitymacji czynnej i biernej jest bezzasadny. Fakt, iż w dacie wypadku powodowa spółka działała pod inną firmą (nazwą) niż obecnie nie ma żadnego wpływu na legitymację czynną i bierną stron niniejszego postępowania. Niezasadny jest też zarzut braku umowy ubezpieczenia OC między stronami. Żadna ze stron nie dysponuje w tej chwili polisą ubezpieczeniową, co jest zrozumiałe ze względu na to, że od chwili zdarzenia upłynęło ponad 20 lat. Niemniej jednak dowodem na udzielanie pozwanemu ochrony ubezpieczeniowej przez powoda w dacie wypadku jest potwierdzenie znajdujące się w aktach sprawy (k.10) oraz zeznania świadka – żony pozwanego T. S. i zeznania pozwanego, którzy stwierdzili, że w dacie wypadku samochód, którym kierował pozwany miał umowę ubezpieczenia OC w TU (...).

Bezzasadny jest też zarzut przyznania świadczeń poszkodowanym po upływie terminu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 819 par. 3 KC w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Zgodnie z art. 442¹ par. 2 KC roszczenia o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występku ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zgodnie z art. 819 par. 4 KC bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem.

W niniejszej sprawie pełnomocnik poszkodowanych zgłosił szkodę wynikającą z wypadku z dnia 4 czerwca 1998 r. pismem z dnia 1 marca 2018 r. a więc przed upływem 20-letniego terminu przedawnienia.

Powództwo podlegało oddaleniu ze względu na nieudowodnienie przez powoda jakie kwoty i w jakich datach zostały przez powoda wypłacone poszkodowanym.

Jak już zostało wskazane, dla powstania roszczenia zwrotnego, niezależnie od okoliczności wymienionych w art. 43 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, konieczne jest uprzednie wypłacenie przez zakład ubezpieczeń odszkodowania (lub zadośćuczynienia) za szkodę, za której naprawienie odpowiadał kierowca. Z datą wypłacenia

świadczenia wygasa, przez zaspokojenie, pierwotna wierzytelność, a w jej miejsce z mocy samego prawa powstaje związane z nią (także w zakresie wysokości) uprawnienie zakładu ubezpieczeń do żądania od kierowcy zwrotu spełnionego świadczenia.

Udowodnienie czy i w jakiej wysokości ubezpieczyciel dokonał wypłaty świadczeń na rzecz poszkodowanych obciążało w niniejszej sprawie powoda zgodnie z art. 6 KC i art. 232 KPC. Powód nie uczynił tego, pomimo że został do tego wprost zobowiązany przez sąd, pod rygorem niekorzystnych skutków procesowych. Należy wskazać, że w aktach sprawy nie ma żadnych dokumentów, z których wynikałoby jakie kwoty zostały wypłacone poszkodowanym. Są tylko wydruki decyzji powoda, z których wynika, że przyznane zostały kwoty: po 60.000 zł na rzecz żony i córki zmarłego i 5.000 zł na rzecz wnuczki zmarłego (k.11,12). Jest oczywiste, że wydanie przez ubezpieczyciela decyzji o **przyznaniu** świadczenia nie jest równoznaczne z dokonaniem **wypłaty** świadczenia. Ponadto, kwoty wskazane w decyzjach powoda łącznie wynoszą 125.000 zł, więc abstrahując od nieudowodnienia wypłaty tych kwoty, nie wiadomo dlaczego powód dochodzi 143.000 zł.

Brak udowodnienia wypłaty świadczeń na rzecz poszkodowanych przesądza o bezzasadności powództwa. Nie ma w takiej sytuacji potrzeby odniesienia się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia strony powodowej. Można jednak wskazać, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, roszczenie regresowe zakładu ubezpieczeń przewidziane w art. 43 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych przedawnia się w terminie 3 –letnim, który biegnie od chwili wypłaty świadczenia na rzecz poszkodowanego. W związku z brakiem udowodnienia w jakiej dacie i w jakiej wysokości powód dokonał wypłaty świadczeń na rzecz poszkodowanych nie można z pewnością stwierdzić, czy roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Można jedynie stwierdzić, że prawdopodobnie do przedawnienia nie doszło, ponieważ jest mało prawdopodobne aby powód dokonał wypłaty przed zgłoszeniem szkody, które nastąpiło w dniu 1 marca 2018 r.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 KPC, zasądzając na rzecz pozwanego kwotę stanowiącą koszty zastępstwa procesowego w wysokości odpowiedniej do wartości przedmiotu sporu.